

De volgende dag reed hij door een vallei toen hij een oude vrouw zag die langs de weg zat te huilen.

‘Waarom huil je, vrouw?’ vroeg koning Sevi. In zijn land vloeiden zelden tranen. Het was dan ook het land van de Kleine Wonderen.

‘O, Heer,’ zei de vrouw. ‘Ons dorp is ten dode opgeschreven.

Ziet u niet hoe droog de akkers erbij liggen? Het heeft al maanden niet geregend en de kleine vijver waar we ons laatste beetje water uit putten, is gisteren door een troep van soldaten en dansers leeggedronken.’

‘O jee,’ zei de koning. ‘Dat is niet fijn.’

Hij haakte een pakje van zijn zadel.

‘Hier,’ zei hij. ‘Het was een geschenk voor de grote koning, maar ik denk niet dat hij ooit dorst zal lijden.’

De vrouw keek verbaasd op toen hij het pakje onder haar neus duwde. Ze scheurde aarzelend het papier en haalde er een zilveren ratel uit.

‘Heer, ik weet niet wat ik hiermee aanmoet.’

‘Het is een ratel, vrouw,’ zei koning Sevi. ‘Met een ratel moet je ratelen.’

‘Het is niet netjes om te spotten met een arme vrouw, heer.’

‘Het is niet netjes om te twijfelen aan de woorden van een koning,’ zei koning Sevi.

De vrouw haalde haar schouders op en schudde even met de ratel.

Een druppel regen viel in het zand aan haar voeten. Ze ratelde wat harder en een handvol dikke druppels plensde op haar hoofd.

‘Maar dat kan niet,’ zei ze, ‘dat is tovenarij.’

‘Nee,’ zei koning Sevi.

‘Dat is gewoon een klein wonder.’

De vrouw danste het uit van vreugde en al snel viel de regen met bakken uit de hemel.

Koning Sevi opende een paraplu.

‘Hup,’ zei hij tegen zijn paardje

en gezwind reden ze verder,

in de richting van de ster.

De volgende dag reed hij door een bos waar een man op een boomstronk moedeloos voor zich uit zat te staren.

Wat nu weer? dacht koning Sevi.

‘Wat is er aan de hand, beste man?’ vroeg hij.

De man keek hem met vochtige ogen aan.

‘Ach heer, ons dorp is ten dode opgeschreven. Gisteren kwam hier een hele troep van soldaten en stelende apen langs en die aten alle vruchten van de bomen. Waar moeten wij nu van leven? De winter komt eraan en het is verschrikkelijk om te weten dat je kinderen honger zullen lijden.’

‘Dat is waar,’ zei koning Sevi, die al twee dagen stiekem van de taart had gesnoept.

Hij gaf de man het tweede pakje dat aan zijn zadel hing.

‘Wat is dit, heer?’

‘Het is een geschenk voor de grote koning. Maar ik denk niet dat iemand die zo machtig is, ooit honger zal lijden.’

De man haalde een mechanisch speeltje in de vorm van een eekhoorn uit het pak.

‘Wat is dit, heer?’

‘Een eekhoorn,’ zei koning Sevi.

‘Wij verhongeren en u geeft me speelgoed?’

‘Ja. Draai aan de sleutel in zijn rug.’

Het leek er even op dat de man de eekhoorn woedend zou weggooiden, maar uiteindelijk wond hij het speelgoed op. Meteen worstelde het diertje zich uit zijn handen en rende door het bos. Even later kwam het terug met zijn pootjes vol noten.

‘Noten, heer? Een mens leeft niet van noten alleen.’

Het dier groef een put in de grond, duwde er een noot in en gooide de put met zijn achterpootjes weer dicht. Wat verderop groef het een volgende put.

‘Wat voor grap is dit?’ vroeg de man.

‘Een goeie,’ zei koning Sevi. ‘Kijk maar.’

Er bewoog iets in de put. Een groene loot kroop uit de mulle grond.

‘Dit is tovenarij!’ riep de man.

‘Geen tovenarij,’ zei koning Sevi.

‘Gewoon een klein wonder.’

De loot groeide en groeide en al gauw werd het een heuse boom die steeds meer takken en bladeren kreeg. Tussen de takken blonk fruit in alle kleuren en smaken. Overal waar de eekhoorn een noot had geplant, schoten bomen uit de bodem en al gauw stonden ze in een bos vol sappig en verleidelijk fruit. De man keek zijn ogen uit en rende toen gillend het pad af. ‘Hup,’ zei koning Sevi tegen zijn paardje. Hij plukte een banaan van een overhangende tak en reed verder het pad af, in de richting van de ster.

